

UCHWAŁA Z DNIA 17 KWIETNIA 2008 R.
SNO 37/08

Przewodniczący: sędzia SN Marek Pietruszyński (sprawozdawca).
Sędziowie SN: Roman Sądej, Tadeusz Wiśniewski.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny z udziałem sędziego Sądu Okręgowego Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Sądu Okręgowego oraz protokolanta w sprawie sędziego Sądu Rejonowego po rozpoznaniu w dniu 17 kwietnia 2008 r. odwołania Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego od uchwały Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 7 listopada 2007 r., sygn. akt (...), w przedmiocie zawieszenia sędziego w czynnościach służbowych

u c h w a ł i ł : u t r z y m a ć w m o c y z a s k a r ż o n ą u c h w a ł ę , a k o s z t a m i s ą d o w y m i p o s t ę p o w a n i a o d w o ł a w c z e g o o b c i ą ż y ć S k a r b P a ń s t w a .

U z a s a d n i e n i e

Pismem z dnia 31 sierpnia 2007 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Sądu Okręgowego wwniósł, po wszczęciu postępowania dyscyplinarnego [sygn. SD (...)] przeciwko sędziemu Sądu Rejonowego o czyny uchybiające godności sprawowanego urzędu, określone w art. 107§1 pkt 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.), polegające na tym, że:

1. w okresie od października 2005 r. do stycznia 2007 r. w A. swoją roszczeniową postawą i niesłusznym kierowaniem zarzutów niesprawiedliwego przydzielania spraw pod adresem Przewodniczącej XV Wydziału Egzekucyjnego oraz osób ją zastępujących, sugerowaniem wobec Prezesa Sądu Rejonowego, bez istniejących ku temu podstaw, o nie przydzielaniu mu przez Przewodniczącą Wydziału spraw, doprowadzał kilkakrotnie do konieczności podejmowania działań kontrolnych, dezorganizujących pracę wydziału i sekretariatu, podczas gdy w tym czasie w jego decernacie pozostawało 115 spraw wymagających rozpoznania,
2. w dniu 29 sierpnia 2006 r., sporządzając zarządzenie do sprawy o sygnaturze P 1999/03 zawarł w nim stwierdzenia o możliwości naruszenia prawa przez Prezesa Sądu Rejonowego i jego odpowiedzialności karnej, w sytuacji nie wypłacenia mu wynagrodzenia za posiedzenie sądowe,
3. w dniu 3 października 2006 r. dwukrotnie odmówił, mimo braku ku temu podstaw, stawienia się w Oddziale Administracyjnym Sądu Rejonowego w celu

odbioru adresowanej do niego korespondencji z Sądu Apelacyjnego, żądając pisemnego polecenia służbowego w tym przedmiocie,

4. w dniu 20 grudnia 2006 r. w toku rozprawy przez Sądem Rejonowym, występując w charakterze powoda i ustosunkowując się do odpowiedzi pozwanych na pozew, użył wobec Prezesów Sądu Okręgowego i Sądu Rejonowego obraźliwego określenia

o rozważenie możliwości zawieszenia sędziego w czynnościach służbowych.

W dniu 16 października 2007 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego ponownie wniósł o rozpoznanie wniosku o zawieszenie sędziego w czynnościach służbowych, skierowanego do sądu dyscyplinarnego w dniu 31 sierpnia 2007 r., załączając kolejne pisma sędziego, zawierające obraźliwe pomówienia wobec sędziów sądów powszechnych i sędziów Sądu Najwyższego. Jednocześnie poinformował, że w dniu 3 października 2007 r. zostało wszczęte kolejne postępowanie dyscyplinarne przeciwko temu sędziemu w zakresie przewinień, związanych z pismami dołączonymi do wniosku z dnia 16 października 2007 r.

Uchwałą z dnia 7 listopada 2007 r. Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny wniosku Zastępcy Rzecznika nie uwzględnił.

Na tę uchwałę zażalenie na niekorzyść obwinionego wniósł Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego. W środku odwoławczym zarzucił obrazę prawa procesowego art. 7 i 410 k.p.k. mającą wpływ na treść uchwały, polegającą na niewłaściwej ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynów obwinionego, jak też błędnym uznaniu zachowań sędziego, mających miejsce po skierowaniu wniosku o ukaranie jako nieistotnych dla podjęcia decyzji o zawieszeniu sędziego w czynnościach, błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę uchwały i mający wpływ na jej treść, a polegający na uznaniu, że waga i rodzaj zarzucanych obwinionemu czynów jest wynikiem konfliktu powstałego w Wydziale XV Egzekucyjnym oraz, iż nie cechuje ich wysoki stopień społecznej szkodliwości dla służby, podczas gdy zarzucane czyny są wysoce szkodliwe dla powagi służby, jak też na uznaniu, że kolejne niegodne zachowania sędziego, będące przedmiotem kolejnego postępowania dyscyplinarnego, nie mają wpływu na zasadność zawieszenia sędziego w czynnościach służbowych, w sytuacji gdy te kolejne zachowania wskazują na realną obawę, że ponownie naruszy on powagę stanowiska sędziego.

W konkluzji wniósł o zmianę zaskarżonej uchwały i zawieszenie sędziego w czynnościach służbowych.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Analiza akt sprawy prowadzi do wniosku, że zakres przedmiotowy toczącego się postępowania w przedmiocie zawieszenia obwinionego sędziego w czynnościach służbowych powinien być ograniczony do dwóch czynów, określonych we wniosku

Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej tego sędziego. Postępowanie sędziego, objęte zarzutem dotyczącym odmowy osobistego odbioru korespondencji adresowanej do sędziego, może być bowiem uznane za dopuszczalne, w świetle zarządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 grudnia 2003 r. w sprawie organizacji i zakresu działania sekretariatów oraz innych działów administracji sądowej (Dz. Urz. MS Nr 5, poz. 22), a zachowanie sędziego wskazane w pkt. 4 wniosku rozważone zostało już w toku innego postępowania dyscyplinarnego. Przedmiotem tego postępowania nie mogły być również czyny, wskazane przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego we wniosku z dnia 16 października 2007 r., gdyż objęte zostały kolejnym postępowaniem dyscyplinarnym, wszczętym przeciwko sędziemu Sądu Rejonowego, w ramach którego złożony został wniosek o zawieszenie obwinionego w czynnościach służbowych.

Zasadniczego znaczenia dla rozstrzygnięcia w tej sprawie, nabierają jednak okoliczności związane ze zmianą sytuacji prawnej obwinionego po dniu wniesienia odwołania przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego. W dniu 18 grudnia 2007 r. Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny, w toku postępowania dyscyplinarnego obejmującego czyny, wskazane w piśmie z dnia 16 października 2007 r., zawiesił sędziego Sądu Rejonowego w czynnościach służbowych, orzekając stosowne potrącenie wynagrodzenia.

W sprawie będącej przedmiotem niniejszego rozpoznania Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny wyrokiem z dnia 20 grudnia 2007 r. uznał obwinionego sędziego za winnego popełnienia trzech czynów i orzekł za nie kary nagany.

Zatem, skoro zawieszenie obwinionego sędziego w czynnościach służbowych w innej sprawie, znacznie ograniczyło możliwości ponawiania przez sędziego niegodnych zachowań w miejscu pracy, a po wydaniu nieprawomocnego rozstrzygnięcia nie stwierdzono, aby sędzia popełnił kolejne przewinienia dyscyplinarne, to mimo możliwości orzekania o zawieszeniu sędziego w czynnościach służbowych do prawomocnego zakończenia postępowania dyscyplinarnego, nie istniała w tej sprawie, zdaniem Sądu Najwyższego, konieczność, również po uwzględnieniu stopnia społecznej szkodliwości czynów objętych tym postępowaniem, dyscyplinowania sędziego i sięgania po środki przewidziane w art. 129 § 1 i 3 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.). W tym kontekście wskazać również należało na iluzoryczność rozstrzygnięcia żądanego przez skarżącego, wynikającą z tego, że środek orzeczony w tej sprawie nie byłby de facto wykonywany, wobec wcześniejszego orzeczenia tego samego środka, w stosunku do tego samego sędziego, w innej sprawie dyscyplinarnej.

Biorąc pod uwagę te wszystkie okoliczności należało odwołania nie uwzględnić.